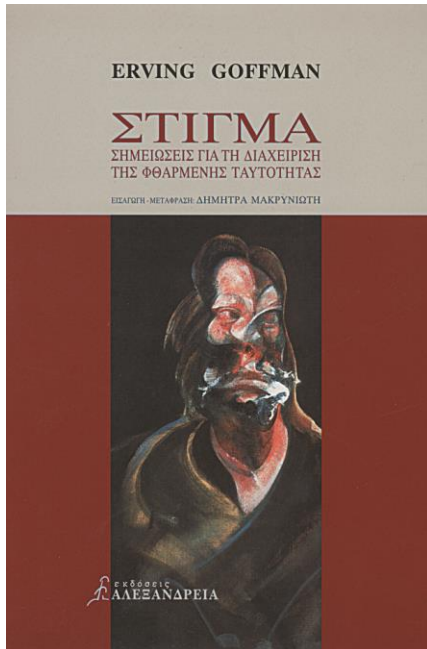

-ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ-**Έρβινγκ Γκόφμαν****ΣΤΙΓΜΑ****Σημειώσεις για τη διαχείριση
της φθαρμένης ταυτότητας**Εισαγωγή - Μετάφραση: Δήμητρα
ΜακρυγιώτηISBN 960-221-205-5 – σχήμα 21x14 – σελ. 253
– έκδοση 2001 – τιμή 18,00 € (χωρίς ΦΠΑ)

Το Στίγμα είναι μια διαφωτιστική περιήγηση στην κατάσταση ανθρώπων οι οποίοι δεν είναι σε θέση να συμμορφωθούν με τα πρότυπα που ονομάζει φυσιολογικά η κοινωνία. Σωματικά παραμορφωμένοι, πρώην ψυχασθενείς, τοξικομανείς, πόρνες και άλλοι κοινωνικά εξοστρακισμένοι οφείλουν να αγωνίζονται διαρκώς για να προσαρμοστούν στις εύθραυστες κοινωνικές τους ταυτότητες. Η εικόνα που έχουν για τον εαυτό τους έρχεται καθημερινά αντιμέτωπη με την αντανάκλαση που τους επιστρέφουν οι άλλοι.

Στηριγμένος σε αυτοβιογραφίες και περιπτωσιολογικές μελέτες, ο Έρβινγκ Γκόφμαν αναλύει τη σχέση του στιγματισμένου ανθρώπου με τους «φυσιολογικούς» και τα αισθήματα που τρέφει για τον εαυτό του. Διερευνά τις ποικίλες στρατηγικές που χρησιμοποιεί για να ελέγξει την εικόνα του και τις πληροφορίες γύρω από το άτομό του και να αποτρέψει ή να αντιμετωπίσει την απαξίωσή του από τους άλλους. Στο Στίγμα, η καθημερινή αλληλεπίδραση και τα ρευστά όρια μεταξύ φυσιολογικού και μη φυσιολογικού εξετάζονται ολόπλευρα και διεισδυτικά από έναν κορυφαίο μελετητή της κοινωνίας.

«Ο τρόπος με τον οποίο κρίνονται οι στιγματισμένοι αποκαλύπτει τον τρόπο με τον οποίο ασκεί τη δύναμή της η κανονικοποίηση. Ένας άνθρωπος βαθμολογείται όταν τοποθετείται σε μια κλίμακα ανάλογα με το πόσο προσεγγίζει την πλήρη “ανθρωπιά” και σε μια άλλη ανάλογα με την κοινωνική του θέση. Οι ευκαιρίες που έχει στη ζωή του ορίζονται και, σε κάποιο βαθμό, καθορίζονται απ’ αυτές τις κλίμακες. Από τη στιγμή που όποιος φέρει ένα στίγμα δεν είναι “εντελώς άνθρωπος”, ανοίγει ο δρόμος για την άσκηση κάθε λογής διακρίσεων. Έτσι μειώνονται “δραστηκιά, αν και συχνά απερίσκεπτα”, οι ευκαιρίες ζωής του. Και οι άνθρωποι κατασκευάζουν

μια “θεωρία περί στίγματος” για να δώσουν μια ιδεολογική εξήγηση της κατωτερότητάς του [...]

Το Στίγμα είναι ένα έξοχα φτιαγμένο δοκίμιο, ιδιαίτερα περιεκτικό, ευφάνταστο και ευαίσθητο, που κλείνει έχοντας φέρει τον “φυσιολογικό” αναγνώστη αντιμέτωπο με μια καλοστημένη αποκάλυψη της εμπλοκής της ίδιας του της πολυφίλητης φυσιολογικότητας σ’ αυτή τη “φθαρμένη ταυτότητα” η οποία δημιουργείται από το σύστημα διακρίσεων που συμμαρτίζεται και χρησιμοποιεί.»

Tom Burns